

ASWOENSDAG

Lezingen: Jesaja 58, 1-10; 2Korintiërs 5, 20- 6, 10; Matteus 6, 1-6.16-21.

Aangezien de lezingen al een heel verstaanbaar getuigenis geven, volgt hier slechts een korte gedachte als overstap tot de asoplegging.

De tekst van het evangelie is een deel van de Bergrede van Jezus over de weg van de leerling. Hoofdstuk zes gaat over gerechtigheid, barmhartigheid, bidden, vergeving en vasten. Centraal in de tekst staat het gebed 'Onze Vader' dat het allemaal samenvat.

Wanneer we over de veertigdagentijd spreken als vastentijd, wat bedoelen we dan? Minder snoepen, eten en drinken is natuurlijk om allerlei redenen prima. Maar wanneer we dat alleen als, overigens goede, discipline en ascese doen, missen we toch ook een belangrijk aspect. Jesaja maakt ons dat duidelijk. In de eerste plaats gaat het om oprecht vasten, om onze geesteshouding. We moeten vasten met een zuiver hart. Het moet daarbij niet om ons gaan, maar om God, en om ons in relatie tot God. Verder moet het niet gaan om indruk te maken op anderen. Hoe goed je wel niet bent.

Vasten staat in dienst van gerechtigheid en barmhartigheid. Het is een doorbreken van de ik-gerichtheid om daarin de Ander, God, en de ander, de naaste, tot recht te brengen. En vanzelfsprekend is onze relatie tot de schepping, tot voedsel, tot een rechtvaardige verdeling van de gaven van de schepping, tot toe-eigening van een groter deel dan ons toekomt en tot het recht op een onbedreigd leven van onze naaste daarin begrepen.

Vasten staat niet los van gerechtigheid, schuldvergeving en barmhartigheid.

Juist in de veertigdagentijd bezinnen we ons op onze relatie met God en op ons staan in de wereld.

De relatie tot God, de naaste en tot onszelf vormt het object van die bezinning.

We moeten weten wie we zijn en waar we staan. Ook daarom bidden we in het gebed voor de asoplegging: "Geef ons de genade onszelf te kennen".

En dan gaat het niet alleen om te weten hoe zondig of imperfect we zijn. Dat weten we meestal wel en anders maakt onze omgeving ons dat wel duidelijk. Nee, het gaat erom onszelf te leren kennen onder de genade. Om te weten wie we zijn in Gods liefde. In de hoop die ons gegeven is krachtens de schepping en de verlossing.

Onder ons oppervlak, en misschien ook oppervlakkigheid, schuilt de nieuwe mens, de door Gods liefde en tot Gods liefde verlost mens.

Wie we zijn tegenover God leren we nergens zo goed kennen als wanneer we in onze binnenkamer gaan om te bidden. In de stilte openbaren zich ons falen, onze hoop, ons diepe zelf. Maar ook Gods barmhartigheid, genade en liefde, die in wezen niet van elkaar verschillen.

In gebed en in de praktijk van elke dag wordt duidelijk wie we mogen zijn en wie we de facto zijn. Het voelt als heelheid wanneer die twee met elkaar in overeenstemming zijn.

Daarom is het ook goed om daar van tijd bij stil te staan, om te kijken of het allemaal nog wel klopt. Wat we zeggen, wat we doen en wat we geloven. Niet om daardoor in zak en as te gaan zitten, maar om in dankbaarheid en fierheid en oprecht te kunnen leven. Helder en doorzichtig, Gods licht doorschijnend in een verduisterde wereld. Amen.